

Prim-redactor, proprietar:
IUSTIN ARDELEAN.
 Redactor responsabil:
IOAN IOSIF SCEOPUL.

Abonamentele se fac,
 plătindu-se înainte în
 Oradea-Mare.

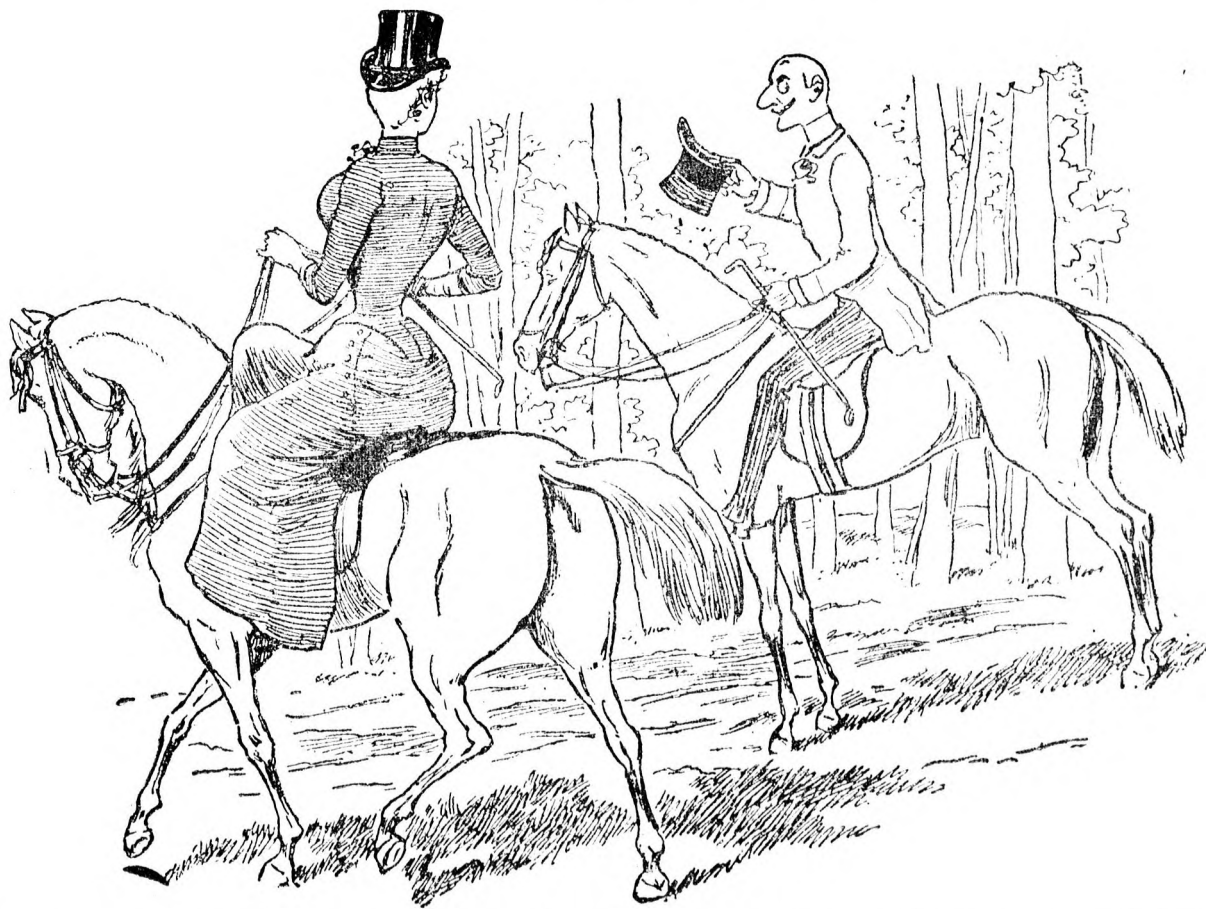
Ese la 1 și 15 a fiecărei luni.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an	3 coróne
Pe $\frac{1}{2}$ de an	6 »
Pe un an	12 »

Pentru România și
 străinătate, un an 20 fr.

O nevastă „drăguță.”

— Adio, dară domnule conte. Nu se póte măi departe. Uíte, bărbatul meu î-mí și face semne să mă întorc.
 — O, bărbatul d-tale e în adevăr — —
 — Plictisitor ? Mie mî-o spuî ?

M e s e n i e n e.

— Ești un gazetar care ai pierdut orî-ce ideal din vedere și ai decăzut până la ultimul stadiu de ticăloșie. Ai ajuns ca acele albine țigănești — —

— Procopie! îi strigăi eu prietinelui meu cu o voce încât eu însu-mi mă îngrozii. . . . Dar Procopiu nu se opri nici pentru o clipă ci continuă liniștit:

— . . . cari mai adună unde pot câte un gram de mîiere, unde nu — împung. Ai ajuns să profesezi nu libertatea presei ci obrăsnicia jurnalistică.

— Procopie!! (Un băiat care trecea pe lingă noi cu un vas de lapte în mână, scăpă vasul, care căzînd la pămînt se frînsă în bucăți nenumărate.)

— Tot ce ȳici și scrii e model de obrăsnicie gazetară. Tu nu te mai sîiești să servești pe mesele publicității tot ce curge din pana ta murdară. Ți-ai servit menajul literar până la — — —

— Pro-co-pi-e!!! (Un geam din apropiere se sparsă cu sgomot.)

— — — scărbă! Ziaristul trebuie să fie boul la plugul culturii și tu nu ești decît calul zeu la hurubla vremii, care nici nu trage nici nu vrea să stee locului.

— Procopie!!!! încă o vorbă și — — (În gazetele de sară am citit despre un cutrîmur de pămînt ce s'ar fi simțit între cîasurile 3 și 4, chiar pe cînd aveam eu discuția asta cu prietinel meu Procopiu.)

— Tu ești un cultivător de pamflete și cultivarea pamfletului a fost tot d'auna numai un fel de rîie locală pe timpul literaturii și a gazetăriei.¹) Și cu un astfel de om ești — — —

— Dar pe ce bază? — răcniî ești ca turbat. (A două ȳi am înțeles din raportele institutului metereologic că o ciudată fluctuație atmosferică a avut loc taman pe vremea asta.)

— Și cu un astfel de om ești silit să trăiesc împreună, căci și ești — ca tine! — sfîrși Procopiu.

— Dar pentru numele lui Dumneȳeu, esplică-te sau vreaî să-mî perd mințile?

— Hanibal, dragă Hanibal Nero — î-mî răspunsă Procopiu cu un accent duios — nu mî-ai declarat tu ȳilele trecute că n'ai fost în stare să înțelegî poezia «Stihuri» din «Tribuna literară», că pentru tine cele mai multe — — —

— Și . . . și . . .

— Și să nu afli de «geniale» acele «Stihuri» înseamnă a fi cea ce ȳi-am spus. Înseamnă totodată că «pe calea aceasta poporul român nu va ajunge departe nici în politică și nici în literatură» . . .

Vocea lui tremura de emoție. Câte-va lacrămîi se iviră în ochi. Ne-am îmbrășsat și ne-am pus să deplîngem împreună sôrta tristă a poporului nost osîndit la veșnică stagnare din pricina că nu-î în stare se afle de «genială» o poezie.

O, nu mai este Dumneȳeu în cer!

Hanibal Nero Ștefan.

¹ Veȳi «Tribuna» foiletonul n-rilor 140 și 142.

PROFUNDITĂȚI ADÎNCI.

Nici cînd nu s'a suprimat prin batjocuri jurnalistice spiritul cinstei și al meritului. Din ce e apăsarea asupra lui mai mare, din ce-î crește intenzitatea. El cere atunci estinderi spațioase, rupe în jurul seș uliți largi și devine în urmă *opiniune publică a tuturor*.¹

Foiața «Tribună» n-rul 142.

*

Fawcett Henry, distins economist și om politic englez . . . 1858 la o vîntătoare î-ș pierdu vederea,² iar³ autorul acestui accident⁴ fu însuși tatăl seș, cu tôte aceste⁵ F. î-și reluă studiile cu cea mai mare energie la Cambrige, studiînd pe rînd pe Bukle, Darwin⁶ . . . Cu tôte aceste (adecă ocupat cu funcția de poste) el vîdu cu satisfacție . . .⁷

Enciclopedia română II. 341.

¹ Adecă opiniune publică și nu secretă a tuturor. Sau altceva vrea să însemne? Opinia publică n'o hotărește — totalitatea membrilor societății!

² Prin pădure? sau unde?

³ Logică încopciare: iar!

⁴ Accident? Ce fel de accident?

⁵ Adecă: cu tôte că tatăl seș a fost autorul accidentului.

⁶ După ce-și perduse vederea?

⁷ Adecă cu satisfacție a vîdu! Poî cînd își perduse vederea!

Subtil.

Tatăl (cătore băiești): Nô băiești, purtați-ve numai bine! Dacă veți fi bunî e ertat să cărați lemne în casă, dacă veți fi însă rei trebuie să cărați.

Cuminte.

Domnișora (cam bîtrîna în cafenea cătore piccolo): Eî, micuțule, aici încă e obicei să dai bacșis?

Piccolo: Da. Numai domnișorele bîtrîne fac excepție. (Capetă 20 cr.) — Mulțumesc frumos.

Paradox.

— «Geniul e o bôlă!» — Da, bôla de care mor talentele.

Diagnoză.

— Nu știu, domnule doftor, ce am aici în stomac. Parcă ceva mereu s'ar ridica și apoi iar ar cădea!

— Dôră nu veî fi înghițit un termometru?

Din tainele vieții.

. . . șapte, opt, nouă? *Deja* nouă? sau încă *numai* nouă?

Pe lângă perdeaua ferestii pătrund rațele arginții de sôre drept în fața mea. Căldura lor mă trezește din somn. Sumnuos număr bățiile unui cîsornic din apropiere . . . Nouă? *Deja* nouă sau încă *numai* nouă? Sta! să vedem. Î-mi frec ochii, mă întind odată în pat de-mi pocnesc ósele.

Ađi e . . . Ei, ce ăi și avem ađi? Ah da! Ađi e Duminecă, ăiua repaosului. Prin urmare's încă *numai* nouă. Mai e vreme să mă 'ntorc pe cea lature și să mai trag un somnuleț. Asară și așa m'am culcat tîrđiú.

— Ehe! asară! Ce-a mai fost asară! Ce mai minunății și rarități! Mămăligă cu brînză, tocană cu ceapă, fasole cu carne! Ehe! asară!

Asară anume am fost invitați la cină la un gazetar-tovarăș. Am fost mai mulți înși . . . Știți, o cină luculică și — abstragënd dela unele mici greșeli de fond, spre pildă că în mămăliga cu brînză a fost prea multă mămăligă și în fasolea cu carne prea puțină carne, repet: abstragënd dela aceste mici greșeli de fond, carii la adecă în rezultatul lor final de altmintenii s'au egalizat, — o cină cât se pôte de suceasă și veselă. Acestui succes neașteptat i-a și dat espresie elocventă prietinel Sul în tostul, ce l'a ținut — după a doua farfurie de fasole — în onorul amfitrionului nostru. Al naibii băiat mai e și Sul. Poet invențios (din trei rime i-ți face patru poezii), prozator politic (e în stare să călăriască o septămînă întregă pe aceeași temă — întors), financier destoinic (dintr'o sîngură corónă împrumutată trăiește o lună întregă — pe datorii) și — de mi-ți crede de nu, dar e așa — elegant, cu guler veșnic curat . . . totđ'auna cu manșete . . . cu pantalonii călcați în chip ireproșabil . . . în palton comandat la cel dintii croitor din orașul nostru . . .

— Brrr! Am uítat de tot că pe ađi i-am promis croitorului meu un à conto! Iute din pat nu cumva să dee de mine. Știți la adecă zeu m'e milă de sërmanul de el. De cincî lunii de ăile aleargă deja săptă-mînă de săptă-mînă să-i plătesc cele vr'o 40 de coróne cu cari i-am rēmas dator încă din anul trecut. Hotărît, m'e milă. Cât de curēnd am să-mi mai comand un rînd de haine să nu-și piardă sërmanul vremea alergând mereú pentru o nimica tótă . . . așa o să aibă cel puțin și el motiv mai serios să a'erge . . . Hml ar fi vreme de altmintenii să-mi cumpăr și niște ghete. Cele cari le am acum par a-l fi însoțit pe marele Napoleon în campania sa italiană, trecēnd împreună cu el Alpii înghie-țați. Am să-l întreb pe Nestorul nostru cine-i lucrează lui. În schimb am să-l îndrept la furnisorul meu de pălării. Ce-i drept în senzul pactului încheiat cu acest furnisor n'ar fi ertat s'o fac, dar Nestorul nost m'e prietin, și prietinelor trebuie să le ajuți în ori ce împrejurare. Când m'am dus anume la pălărierul meu să-mi cumpăr o «acoperitoare mai corespundătoare

recerintelor timpului modern» pălărierul începuse a face complimente la adresa pălării mele din cap, că-i încă destul de bună, destul de modernă, destul de . . . ș-apoi mai pe 'ncóci, mai pe 'ncolo, că 's vremuri grele, trebile merg reú, banii 's puținței, mîne îi espiră și lui un cambiu . . . cu 'n cuvēnt nu voia să-mi vëndă decât pe bani gata. Ca să-l înduplec să-mi urce creditul cu prețul unei pălării, i-am promis că am să-l recomand în cercul prietinelor mei ca pe cel dintii pălărier din lume. La asta omul meu se cutremurá de grózá. Mē luá la o parte și-mi propuse următorul pact: 1) i-mi furnisează o pălărie, 2) o cravată neagră, 3) trei nasturi de cămașă și 4) o părechie de ciorapi, dar sub condiția — că *nu l* recomand prietinelor mei . . .

Hml am să mai vęd . . .

Pst! Nouă și jumătate. Trebuie să mă grăbesc.

— Hul ce rece-i apa! Ca și când coconița de peste drum ș'ar fi scăldat în ea privirile.

O, această coconița! Am mai vędut și cunoscut multe coconițe, dar ca asta încă nu. O ființă de neînțeles. O adevărată Sfinx. A recunoscut-o asta chiar și Nestorul nost și ce ăice el e sfint, el cunoște dóră ómenii ca puținii alții. În cursul pribegiilor sale literare ș-a cástigat așa cunoștința de ómenii, așa fond bogat de esperințe și științe încât știința sa adîncă în urmă aprópe nici nu mai e aplicabilă la sërmana ómenime muritoare.

«Cu o sēcure nu poți crepa un fir de pěr» — »De vreai s'alungii o muscă ce s'a aședat pe fruntea iubitei tale n'ai lipsă de buzdugan» cum ar ăice Laudon.

«La analiză nu se recere pe atâta știință multă decât spirit de observație. Pentru acea se și validează în viață atât de puțin «talentele», «capacitățile» și «geniile» liceelor. În licee bieții de ei sînt îndopați cu tot felul de științe, li se omórá facultatea de a judeca fără ajutor străin, li se tocește spiritul de observație, instrumentul cel mai fin și mai de lipsă spre a putea tăia ușor, subțire, adînc. Ce folos ai de o hărtie de 1000 fl. — observațiile aceste mi le făcu Laudon mai ăilele trecute în vreme ce-și vácșuia ghețele — dacă toți din jurul teú n'au împreună o mie, dacă nu-i cine să ăi-o înschimbe?»

Lui Laudon îi plac mai ales două lucruri: paradoxele și ardeii împluți. Paradoxele fiind-că dispune de astfel de schinte, și ardeii împluți fiind-că gustase odată din ele. Într'o ăi fusesē invitat în «lumea mănúșilor, unde fracul e rege și cravata albă primul ministru» (hainele i le împrumutase Sul), fusesē invitat la masa unui distins scriitor și d'atunci superlativul lui «bun» pentru el e «ardei împluți». Î-s vestite d'atunci și complimentele adînci ce le face acestui scriitor distins.

Distins pentru noi e monetă mare. Are curs convențional restrîns între hotarele republicei nóstre. Îndată ce trece granița zaraful dela duaná o schimbă în frazele cursului internațional dând în schimb: «cu bani mulți și talent puțin».

— Ș-acum ași fi dară gătít, numai surtucul să-l mai îmbrac și-apoi — —

Pst! par că bate cine-va la ușă. Dóră nu va fi croitorul meu? . . . «Î . . . î . . . întră!»

Har' domnului, nu-î nime, dar acum va fi vreme s'o șterg. Ascultați numai și sună deja 10. La drum dară, la drum.

S.

Precaut.

Socrul: Aici ai zestrea ficei mele, 20.000 fl. Promite-mi acuma că-î vei fi un soț bun și credincios.

Ginerele: Așteaptă o leacă, să număr și eu banii.

Din Sêrbia.

Precum se vorbește acum *Draga Mașin* de mult ducea deja nădejda că odată va deveni regină. Î-o profețiseră de mult diferite persóne.

Așa când pe la anul 1846 cercetasă cu mama sa Franța, fusesă recomandată și regelui Louis Philippe, care surprins de istețimea fetei de abia 12 ani îi profețisă un viitor strălucit.

Reginei Angliei îi fu recomandată chiar în ziua nunții ei. Regina-mireasă punându-și mâinile pe capul fetei june să fi ținut cu glas profetic: «Răbdare, draga mea. Și tu vei fi odată regină».

Se vorbește că și repaosatul împărat al Germaniei Frideric Wilhelm cel Mare să-î fi profețit încă pe la 1860 fetei — atunci deja în flórea etății — coróna de regină.

Și în urmă dară s'aú împlinit tóte profețirile.

Presimț.

Tatăl: Și așa dară, dragă George, dacă vei trece peste rigoros o să mergem în cel dintii restaurant și acolo o să bem șampanie.

Juristul: Hm! Óre n'ar fi mai bine, dragă tată, să ne punem îndată acum la — bere?

Întrecut.

O societate de temperanță a dat unde-va de un moșneag, care în viața întreagă încă nu gustasă nici un strop de beătură spirituósă.

Președintele societății convócă numai decât o ședință festivă, prezentând membrilor acest óspe rar.

— Și aici vedeți dară, domnilor — încheie președintele, vorbirea sa — cum póte trăi omul 87 de ani, dacă se ferește de alcool.

— Asta încă nu-î nimic! — ținse acum moșneagul d'odată. — Ar trebui să-l vedeți pe fratele meu! Ála-î de 93 de ani și cât e ziua de lungă mereu beat turtă!

ERA NÓUĂ.

Haíd' să'ncerc și eu odată
Să înjgheb o poezie,
Bună, mândră ș-avêntată.
Gândurile să-și ia sborul
Ca și vântul în pustie
Și ca'n inimă june dorul.

S'o trimit apoi la «Vultur»
Ca să ese'n buchii aurite . . .
. . . Cine'mi dá o rimă'n»ultur»?
C'am ajuns în încurcală
Și nu pot pe negândite
Să mai leg de lanț o zală.

Nu știu ce să mai țin singur
Ca să fie bun, cuminte . . .
Íar pacoste! . . . Uite'n «ingur»
Nu mai știu vr'o rimă bună.
Rime ađi nu-mi trec prin minte
Nice chiar una în «bună».

Am să vèd, eși-va'n lume
Poezia asta mândră . . .
O! necăz greu, fără nume!
Íată-mè iar, ard'o focul,
Prigonit d'o rimă'n ândru!
Unde să-mi încerc norocul?

Poezia e sfirșită!
Î-mi lipsesc numai cincii șire
Ca s'o vèd și tipărită . . .
Și'ncă și o rimă nóuă
Dar ușórá'n ire . . . «fire»
Ș-apoi vivat «Era nóuă».

Diderot.

Primul amor.

— Nu pot crede, domnule, că eú's primul d-tale amor, precum i-ți place a mă asigura.

— Parol de onóre, domnișórá! Firește în anul — 1900.

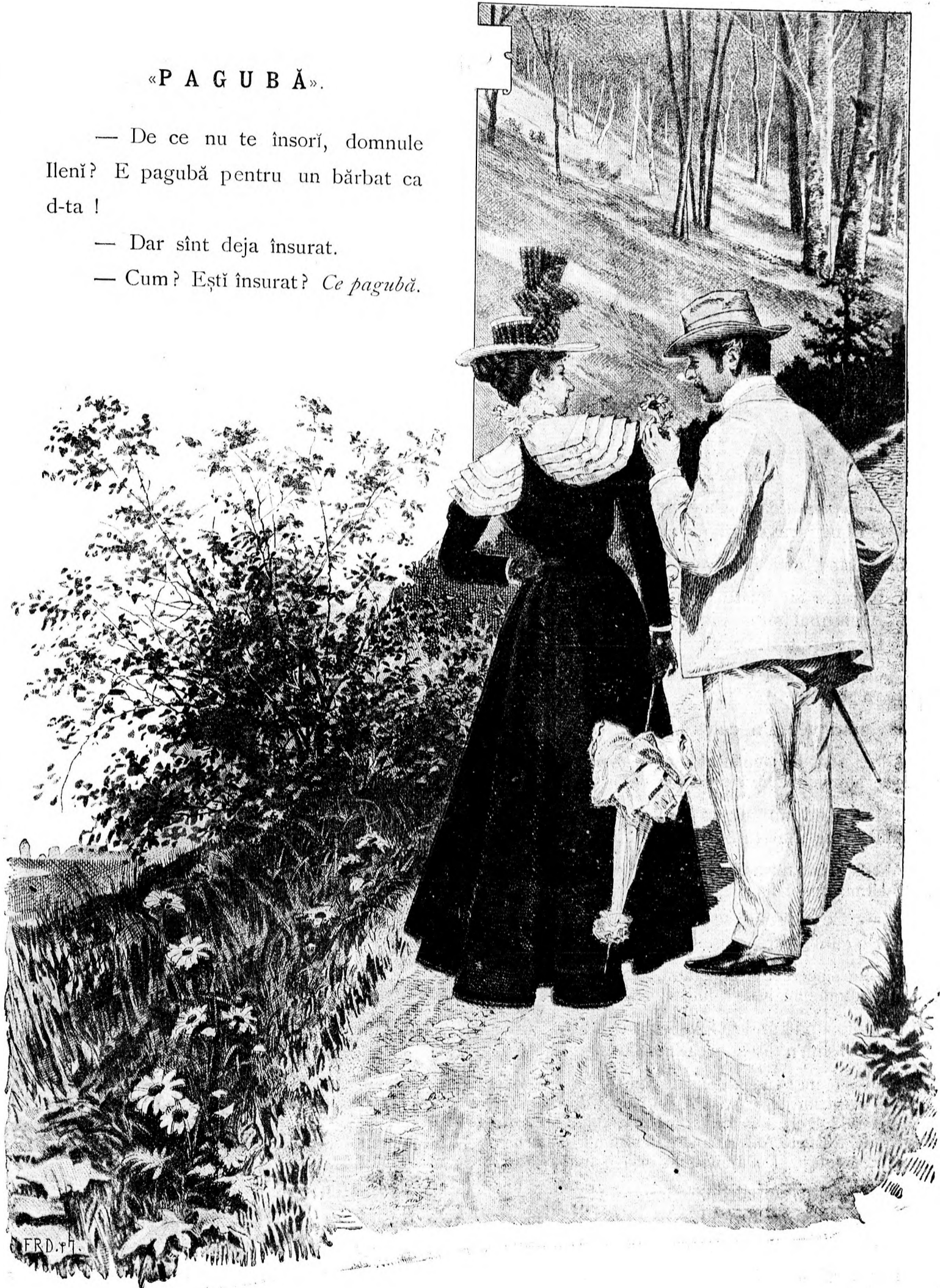

«PAGUBĂ».

— De ce nu te însori, domnule Ileni? E pagubă pentru un bărbat ca d-ta !

— Dar sînt deja însurat.

— Cum? Ești însurat? *Ce pagubă.*

Poeți din patru unghiuri.

-- Spicuirii poetice din cea ce apare la noi. --

MĂGDĂLINA.

O beznă deasă s'a-nchegat
Ș-o negură de plóie . . .

Cum, când, unde? Întreabă-mă să te întreb.

E pace și liniște 'n sat
Abia mai sună picurat
Un clopot de cióie.

Numai un clopot de cióie sună, de altmintenî însă
e liniște 'n sat.

Șueră vântu'n calea-î lungă

Adecă stai, nu numai clopotul sună, dar și vântul
șueră. De altmintenî însă e liniște 'n sat.

Pe când un fulger ascuțit
Pe cer mai taie câte-o dungă

Ah da, mai trăsnește apoi din vreme 'n vreme,
dar de altmintenî e liniște'n sat.

— Se grămădesc oile 'n strungă
Și câniî latră răgușit.

Să fim sinceri. Și câniî latră, cei drept numai ră-
gușit. De altmintenî însă e liniște'n sat.

Doios pătrunde dela stână
O doină'n liniștea adîncă.

Cum să nu sune doina *doios*, când peste sat
s'a întins o așa liniște *adîncă* . . . Un clopot de cióie sună,
vântul șueră, fulgere taie dungă pe cer, fulgere urmate
negreșit de trăsnete, oile adunate în strungă o să sbiere,
câniî latră răgușit. De altmintenî însă e liniște *adîncă*.

Și brađi și paltini o îngână
Iar ventul șuerând o mină
Spre câte-un vîrf pleșuv de stîncă.

Dar alegător mai e și vântul ăla. Nu mină doina
decât odată numai spre *un* vîrf de stîncă și încă și

acel vîrf trebuie să fie pleșuv. Vîntuțule, drăguțele, ăa
seama: cine alege, culege.

Din vîrfu' unuî brand țepos
O bufniță cobește-a jale
Un cântec surd și fioros . . .

— Cine din vîrfu' cel stîncos
S'a prăvălit d'odată'n vale?!

Ajutor! Ajutor!! Săriți ómenî bunî!!! Cine-va s'a
aruncat de pe *vîrfu' cel stîncos* în vale.

*

Nimic . . . A firei răsburare
S'a stîns . . . Învăluită 'n foc
De după brađi luna resare
Se uită jos cu nepăsare
La mîneca unuî cojoc . .

Înfiorător, tragic, grozav, autorizat și enciclopedic.
E liniște adîncă. Cerul e acoperit de nori deși, clopotele
sună, vîntul șueră, fulgeră, tresnește, câniî latră, oile
sbieră, un cioban cântă unde-va o doină duioasă și luna
iasă de după brađi și se uita jos cu nepăsare *la mîneca unuî cojoc* . . .

*

El, Radu! . . . Radu e prepus
El pórtă pécătosul vina
El a'nșelat-o și s'a dus

A înșelat-o? Pe cine? Răsburarea firei? Luna?
Mîneca cojoculuî? Sau ce?

El va da seamă colo sus
Că nu mai este: Măgdalina . . .

Dar de poezia asta cine va da seamă?

(Tribuna, n-rul 139.)

Octavian.

Nu tînera . . .

Doftorul (necăjit, cătră o damă cam bătrână care
plină de nerăbdare se plînge de bóla ei): — O, dragă
dómnă, dar tîneră nu te mai pot face.

Dama: — Nu, domnule doftor, nici nu ceri să mă
faci tîneră, ci să-mi ajuți să mă fac bătrână, cât mai
bătrână.

Frenolog din praxă.

— Cređi, domnule profesor, că din rădică-
turile și ecreștințele căpăținiî poți cu siguranță
constata ce caracter are un bărbat?

— Hm! Eú cel mult ași putea constata ca-
racterul — nevestei lui.

Socialism practic.

Vagabundul: Eú nu's cea ce se numește un duș-
man al capitaluluî. Eú susțin numai că capitalul se află
în manî rele!

C O N Ș T I E.

- Știi, domnișoară Lili, ađi am vęđut cele mai frumoșe trei fete din craș.
 — În adevęr? Și cine au fost celealalte două, domnule doctor?

P a r a t.

Domnișoara (cătrec un student tinęr): Ce mę tot urmărești fiecare pas? Ai face mai bine să-ți veđi de studiũ.

Studentul: Scuză că te-am urmărit, dar credeam că ești — bunica mea.

S i n c e r.

Majorul: Ce ai face dară în locul întii dacă ai auđi d'odată în mieđul nopții signalul alarmei generale?

Recrutul: Ași înjura, domnule major.

LOGIC.

La părinții lui Ghiță era societate mare. Ședeau cu toții pe verandă și povestiau despre întâmplările din China. Toți constatară, că ambasadorii europeni din China daseră dovezi de o mare lipsă de pătrundere politică, neavând nici o presimțire despre primejdii cărora căduseră jertfă.

Societatea povestea încă despre China, când d'odată apărură pe verandă — Ghiță, cu hainele sfirticate și murdărite. Sărmanul era sgarat în obraz și plângea cu hohote. Era evident, că cineva îl îmbletise voiniceste.

Întrebat de tatăl său de pricina prin care ajunsese în acest hal trist, Ghiță povesti — tot plângând — cam următoarele:

— Tata mi-a cumpărat ieri o unghiță de pești și așa m'am dus acum să pescuiesc. Lița pe care l'am întâlnit în drum, mi-a spus să nu mă duc la lac, căci băieții din vecini s'au conjurat în contra mea și vor să mă bată. Dar pentru acea totuși m'am dus.

— Și nu te-ai temut că băieții aceia în adevăr o să te bată?

— Nu. Domnul învățător a spus d'ora la școlă că nu-ți ertat să ne batem. Ajuns în câmp am zărit că Ștefănică, Nuțu și Gavrilă vin cu ciomege în urma mea. Apoi am zărit și în stînga apropiindu-se de mine mai mulți băieți, tot cu ciomege.

— Și nici acum nu te-ai temut?

— Nu. Credeam că 's m'anișii unii pe ceilalți și că se vor bate împreună. M'am dus dară liniștit spre lac, când am dat de grădinarul nostru. Țsta mă opri și-mi dîsă să mă întorc cu el, căci ar fi audît că băieții aceia vreau să mă bată.

— Și de ce nu te-ai întors?

— De ce? — N'am putut d'ora presupune că ei opt inși se vor acăța de mine, care eram singur și fară ciomag sau așa ceva? Și-apoi și băieții trebuiau să știe că învățătorul a oprit bătaia.

— Ei și ai avut drept?

— Nu. Băieții se apropiară de mine și încunjurându-mă începură a striga: «Jos cu mișelul!»

— Dar acum te-ai înspăimîntat?

— Încă nu. Credeam că unde-va în jur va fi ascuns ceva mișel și că după acela strigă. Așa am fost de liniștit încât m'am întors în toate părțile să ved unde e mișelul acela, dar afară de mine și de băieți n'am zărit pe nime.

— Și?

— Și? Nu mai știu bine ce s'a întimplat, căci ei începură a mă lovi din toate părțile, de-am cădut la pământ. N'am mai vădut apoi nimic, ci simțiam numai cum mă bat și plângeam de durere.

Tata lui Ghiță ascultasă povestea cu atenție și nu mai știa de necaz că fiul său se purtase așa de prost.

— Ghiță, Ghiță, dar ce va fi din tine, dacă lucrul așa prostește!?

Ghiță, care precum se vede știa la ce are talent, i-și ștersă lacrămile și răspunsă apoi serios:

— *Eă, dragă tată, cu am să mă fac diplomat. Mă duc de ambasador la Peking.*

Idil.

Încorigibil.

Domna X. pariasă cu părintele L. că va putea scrie o epistolă mai lungă fără cel mai mic postscript. Acasă se pusă numai decât la masa de scris și scrisă o epistolă lungă de patru fețe îndesate. Sub numele ei însă nu se răbdă să nu scrie:

«E, domnule părinte că aceasta-î o epistolă fără postscript? Veți că am câștigat dară rămășagul.»

Plagiator.

— Î-ți gratulez, domnule! Comedia d-tale a făcut furor!

— Ah! Unde, domnule?

— Acu's 20 de ani în București sub numele lui Alesandri.

Arabia felix.

— Ai fost deja vr'odată prin Arabia?

— Da anul recut.

— Ei, și cum ți-a plăcut în țara a «o mie și una de nopți»?

— Știi, într'o singură noapte de atâtea insecte am dat în patul meu încât am abđis de celealalte o mie de nopți și am venit numai decât acasă.

Ce noroc.

Un zidar cădu din vârful unei zidiri și muri pe loc. Ridicându-l de pe pământ aflară în mâna lui un cuțit. «Ce noroc, că n'a cădut în cuțit!» observă unul dintre cei de față.

Deosebire fină.

— Ce ved, draga mea, bărbatul teü iar ți-a cumpărat o pălărie nouă? Ce bărbat bun trebuie că ai!

— Ași, draga mea! Pălăria am cumpărat-o eü, bărbatul meü a plătit-o numai!

Enfant terrible.

La dómna Țincu era societate mare. Óspeții ședeau chiar la cină și lăudaü friptura de epure, ce era servită pe masă, când d'odată intră Todică, baiaatul dómnei Țincu, pângënd amar.

— Mamă dragă, am fost în culină și Anica m'a bătut acolo.

— Desigur vei fi făcut ceva, Todică. — îi dișe dómna Țincu. — căci dóră Anica a fost totd'auna bună cu tine.

— Nu, mamițico — răspunde Todică încetând de a mai plänge — n'am făcut nimic, ci am diș numai că ași *scuipa* pe friptura de epure, ce se pregătia s'o aducă înlăuntru.

Dómna Țincu roși de năcaz și rușine.

— Anica a făcut bine, că te-a bătut.

Și ce răspunde Todică? În loc să se depărteze rușinat strigă triumfător în auđul tuturor :

— Știi, mamă, *după aceea chiar anume am scuipat!*

Advocațiade.

Motto: — Ce ȳică, dragă nevăstuță, ce se cinstesc eū pentru loteria aranjată de reuniunea femeilor?

— Cinstește-le un proces! Așa veī fi cel puțin sigur că unul va fi câștigat.

I.

Domnul L. era un om ciudat. În tot ce făcea și spunea se putea observa ceva escentric. Escentric e adecă tot ce se abate dela calea obicīnuită până ce nu cunoști pricina abaterii. Așa spre pildă L. î-și renumera avocatul cu darnicie, dar pe medicul seū cu mare șgīrcenie.

— Dar spune-mī numai de ce-ī plătești așa de puțin medicului d-tale, când dōră sănătatea are mai mare preț decât bunurile pămēntești? — î-l întrebă într'o ȳi un cunoscut al seū.

L. î-l privi o vreme în tăcere, apoi îi rēspunsē zimbīnd:

— Când trimit dupā un avocat, îi spun pentru ce l'am chīemat, el scrie apoi tot ce-ī spun pe hārtie și depārtāndu-se duce cu sine și necazul meū. Medicul însă vine, și dupā ce-ī spun ce mē dōre, scrie ceva pe o hārtie și se duce sīngur și-mī lasă bōlă în casă.

II.

Un avocat avea să apere doī hoī, dintre cari unul furasē nōptea și celalalt ȳiua. Bazāndu-se pe asta avocatul ținu urmātorul pledoar:

— Domnul procurorī-a considerat unuā dintre clienții meī de īmprejurare īngreuiātōre că a furat ȳiua, celuialalt de īmprejurare īngreuiātōre că a furat nōptea. Īntreb acum onoratul tribunal când să fure darā sērmanii?

III.

La o īmmormēntare mai mulți advocați ajunserē în ceartă cu cāți-va medici. Pricina certii era că atāt medicii cāt și advocații susțineau că lor li se cuvine locul intii în convoi.

Spre aplanarea certii se adresarē unuī profesor bētrān, care le dādu drept advocaților.

— Dar pe ce bază ai adus această judecată? — î-l întrebă unul dintre medici.

— Pe baza că, mai ȳilele trecute când am azistat la execuția alor doī bandiți, cel care luasē banii mergea înainte, iar cel care luasē viața vinea în urmă.

IV.

Un avocat tīnēr, care nu de mult î-și începuse praxa advocațială, întră într'o ȳi plin de veselie la tatăl seū și-ī spune că procesul așa de incurcat ce-l purta familia N. deja de un veac, se terminasē în urma istețimii sale. La auȳul acestor cuvinte tatăl seū care încă fusesē avocat īncremeni.

— Ce ai dragă tată? — î-l întrebă fiul seū īnspāimēntat.

— O, fiulc, fiule — îi rēspunsē el — cū acest proces cu a căruī terminare te māndrești, eū mī-am început praxa, pe temeul acestuī proces m'am cāsătorit cu mama ta, și ți-l'am dat apoi ție ca și o zestre ș-acum tu în cāte-va luni prādezī un bun ce ar fi putut nutri încă și copii tei.

Prilej bun.

El și ea șed în parc, în apropierea unuī chiosc.

El (amorizat): Emilio, nu mē pot sātura privindu-te.

Ea: Să intrām atunci iute în chiosc căci și eū's flāmēndă.

În restaurant.

A. — Ai auȳit deja frate, că d'acu înainte și omnibusurile de cai vor fi mānate de putere electrică?

B. (care rōde la o friptură tare): — Hm, de auȳit încă n'am auȳit-o, dar — o simțesc.

De „māritat“.

— Ei, domnule doftor, ai cercetat deja fica mea? Ce ȳică acum ce-ī lipsește?

— Hm! Are lipsă de schimbare.

— Schimbare de aer?

— Mai bine de — nume.

Balonul lui Zeppelin.

Că guverna, că guverna

— O, cine-ar fi creȳut?

Și un balon se pōte aȳi

E lucru cunoscut.

Un conte mare și vestit

Cu ast'a triumfat

Și astāȳi darā, veȳi, avem

Balon de guvernat.

Balonul e copil prea bun

El face ce dorești

Se'nvērte'ncol, se'nvērte'ncōci

Se'ntōrce de-o poștești.

Și dacā și sbura ar țti

Mașina inventată

Atunci în adevēr ar fi

Problema — deslegată.

AFURISĂNIILE JUPÂNULUI SCHMERZENHERZ.

— Țara întreg si deplinge asasinarea tho!

— Imperato Vilhelm se trimete mune trei oștirile ca si resbune pi Chinezeri măcelol tho.

— Stato si voteze 100,000 corónele la vedova tho — dar pi loc.

— Se fie la thine Sêrb și se nu place la thini di Frau von Maschin-leben.

— Se citește tho «Stihuri» din «Tribona» și se dice la thine că nu este «fain».

— Sócra tho și fie imperateasele di China și se inventează la ea apa «nemuririi».

— Se nu măi póte la thini citi șiro ista — în veci.

Din casarmă.

Sergentul: Micula, uíte-te la pușcă, băiete. Ți-ai curățit pușca?

Micula: Curățit, să trăiți do'n' sergent.

Sergentul: Ține-ți gura! Nu te am întrebat. Cu ce ți-ai curățit pușca, fătul meu?

Micula: Cu prav de puțulit, do'n' sergent.

Sergentul: Așa? cu prav de puțulit? Cu gunoî ai curățit-o! M'ai înțeles? Cu ce ai curățit-o?

Micula (fricos): Cu prav de puțulit.

Sergentul: Nu-ți ții gura? Cu gunoî ai curățit o. Cu ce? Nu vorbești?

Micula: Cu gunoî, do'n' sergent.

Sergentul (cătrecălalai soldați): Nó, priviți la porcul ăsta! Î-și curățeste pușca cu gunoî...!

Sânge rece.

Generalul francez Pelissier era un om foarte strict. Cea mai mică greșală o pedepsea aspru. Odată trasă la răspundere un zouave, că nu-și curățise armele. Zouavul îi răspundă într'un mod așa de obrasnic încât Pelissier ne mai știind de sine î-l lovi cu biciușca în față. Zounavul înfuriat î-și scose pistolul și ținti asupra generalului. Pistolul însă nu se descărcă.

— Trei zile arest pentru starea rea a armelor!
— strigă atunci generalul care-și recăstigasă sângele rece.

Ghicitură.

— Dacă dascălul e greu bolnav, cine pătimește mai mult?

— El însuși!

Cui cu cui...

Un domn dela oraș trecea odată print'un sat. Înaintea primăriei, dădu de primarul satului care ședea pe prispa casei și fuma din o lulea lungă, lungă.

Voind să înceapă cu el conversație, î-l întrebă atabil:

— Nu mi-ai putea spune ce vreme-î acum?

— E chiar vremea când duc boii la apă! — îi răspundă primarul grosolan, dând luleaua la o parte.

— Și d-ta ești încă aici? — îi replică orașanul liniștit?

»Prietenele«.

— Ș-așadară e drept? Lelia s'a logodit în adevăr?

— Da.

— Am înțeles că logodnicul ei e cam prost.

— Logodnicul *altăia*, draga mea, e totd'auna prost.

Din gândirile unui învățător român.

— Nu știu de ce 's pline gazetele cu plângeri asupra sortii triste a învățătorilor. Noi stăm aprópe pe aceeași treaptă cu un milionar! Deosebirea e numai că noi adunăm milionul întâi, iar ei is deja la al doilea.

*

— Că noi totd'auna flămân-
dim e esagerat. Nu flămân-
dim totd'auna ci numai când primim
salarele, căci până atunci ne mai
ajută câte un om de inimă din
pomană.

*

— De multe ori mi se pare
că eu 's partidul național român.
Stomacul e neîndestulit și cărăie.
membrele nu's în stare să facă
nimic și tac molcom și numai
capul mi-e pururi vesel, nici
că-i pasă de ce ăc celealalte
părți.

*

— Așa sat fericit ca satu nost vecin nu mai găsești în țara întregă. Totul e de o estinătate nemaipomenită. Un puț gras costă numai 10 cr. De ce nu mă duc dară acolo? — M'ași duce bucuros dar de unde să ău cei 10 cr.?

Ciudată rugare.

În Budapesta se lățise fama că boxerii au măcelărit toți europenii din Peking. Trăia acum acolo și un comerciant din Pesta despre care încă se vorbea că ar fi căzut jertfă barbariei chineze.

Comerciantul amintit avea un frate în Pesta, care auzind acest svon se pusese numai decât la masă și-i scrisese fratelului său următoarea epistolă:

— Iubite frate, Aici s'a lățit vestea că boxerii te-au omorât și pe tine. Te rog deci răspunde-mi numai decât dacă e adevărată știrea asta . . . »

Un diplomat cuminte.

Pe vremea marelui revoluționar francez ambasadorul Angliei la Paris anunță guvernului său că e primejduit în capitala Franței și se rugă să-l rechemie.

Guvernul îi răspunsese să rămână numai fără frică, căci dacă Francezii ar îndrăzni să-i taie capul, guvernul îl va răsbuna decapitând o sută de Franceji.

— Numai cât mă îndoiesc dacă unul dintre aceste capete se va nimeri pe grumazul meu! — îi obiecționă diplomatul.

G l o s ũ e.

— Talentul observă și prelucră, geniul produce; talentul lucră cu mărimi date, geniul și le crează; talentul totd'auna se va valida, geniul arare-ori. căci omul numai ceea prețuiește adă ce ai și talent ai, iar geniul ești.

—

— Scriitorii se pot împărți în 4 clase. De clasa I. se țin cei cari află motive de scris fără să le caute: — geniile; de cl. II. cei cari află fiind-că știu căuta: — talentele; de cl. III. cei cari nu află deși caută: — inteligenții; de cl. IV. cei cari nu numai nu află dar nici nu știu căuta: — măgari.

Umor patibular.

Vagabundul I.: Óre ce s'a ales din «Huhurez»? A trecut așa amar de vreme de când nu l'am mai vădut.

Vag. II.: O, acela a căpătat cincă ană de pușcărie și l'au dus pe ceva insulă în mijlocul mării.

Vag. I.: N'am spus eu totd'auna că o să ajungă — departe?

Sinceritate.

O lăptăreasă ducea de multă vreme lapte la casa dómnei Linu. Într'o dimineață aducând ărași vasul cu lapte și predându-l dómnei, acesteia vasul i se păru o leacă prea ușor. Descoperi deci vasul și ce vedu? Vasul era de jumătate împlut cu — apă.

— Ce-i — asta? întrebă ea uimită. — În vasul ăsta nu e decât apă.

— ărtă, dragă dómna, — îi răspunsese lăptăreasa — așa 's de zăpăcită adă încât precum veđi am uitat se torn în apă și lapte.

Dintr'o vorbire.

. . . Am sfirșit, domnilor! N'am să mai ăc nici o vorbă, o să tac molcom. Mai 'nainte însă permiteți-mi să vă esplic pe scurt motivele cari mă îndeamnă să tac . . .

V i r t u ó s ă

Consulul roman Caius Duilius, un om deja bătrân, ajunsese odată în ceartă cu un cunoscut al său, care i reproșasese că gura-i mirose greu.

Rentorcându-se acasă la soția sa tineră Bilia, i se plânse că ea nu-i amintise nici odată de această scădere.

— Ași fi făcut-o — îi răspunsese ea — dacă n'ași fi cređut, că toți bărbații au acel miros.

Reciproc.

— Fii bun, frate, împrumută-mi 5 fl. Am lipsă mare.

— Cu plăcere, dar deș n'am.

— Nu pot crede să n'ai 5 fl.

— Atunci nici eu nu ți pot crede că ai lipsă mare.

Neutral.

Dovid Schwefelkopf câștigasă în loteria de clasă 20.000 de corone și ne mai fiind silit să alerge atâta, avea vreme să mai și gândiască și așa într'o di gândi că deș ar fi vremea să-și facă și el un «negru» nou.

Mersă deci la croitorul Nathan Ohrenschmalz.

— Cu ce póte la miní servi pe dumita? — î-l întrebă croitorul făcându-î un compliment adînc.

— Nû, este la miní lipsi de on «schwartz-negru». Face la mine dumita ono.

Nathan Ohrenschmalz îi luă numai decât măsura și sfîrșind î-l întrebă apoi după ce modă să croiască hainele.

— Si face ȳo la dumita dupe modele franțuz, englezesc orî nemțescăle?

Dovid Schwefelkopf rēmasē o vreme pe gândurî apoi rēspunsē:

— Știî, face la miní hainele neutral, la miní vrea sē treiasche în pace cu toî!

Fără voie.

Dama (care e petrecută de șeful prăvăliei până la ușă): O, n'a fost de lipsă să te ostenești atâta! Ași fi aflat drumul și singură. Î-ți mulțumesc.

Șeful: Nu-î de ce! La noi asta e obicei — știî, atâta se fură în vremea din urmă.

Fragment dintr'o scrisore regească.

... Ș-apoi te plângi, dragă tată, că nu mai ascult de tine. Nu trebuie să te superi pentru asta, căci dóră eũ's rege neatîrnător. Te plângi mai încolo că eũ nu mai cinstesc *bētrâneța*. Te înșeli grozav! Ai uitat póte că am luat de sotie pe — *Draga Mașin*?

LA ȚINTĂ.

Tatăl: Eî, frumoșe vești am auđit despre tine, Nuțule. Învēțătorul teũ s'a plâns că nu 'nveî nimic și că mereũ ajungî cu un loc mai la vale.

Nuțu: O, dragă tată, d'acu n'o să se mai întimple asta.

Tatăl: E frumos, că mî-o promiți. Și de ce n'o să se mai întimple?

Nuțu: Fiind-că ađi am ajuns — **cel din urmă.**

A sfeclit-o.

— Cunoști, domnule, dama cea de acolo?

— Da.

— Nu mî-ai putea spune, óre ai avea ceva șanse de reușită făcēdu-î curte?

— Hm! Nu știũ... Eũ's anume — bărbatul eî!

Ultim cuvēnt.

Luna trecută s'a reprezentat la Abrud cu prilejul adunării societății pentru crearea unui fond de teatru român — comedia «Gărgăuniî dragosteî», știî piesa acea cu mono-dia- și tria-logurile aprópe mai lungi decât de fără spirit.

Un óspe care sosise numai târđiũ și nu știa în ce parte e sala de teatru se adresă unui raportor, care se plimba pe la biserica.

— *Nu mî ai putea spune unde se ținē reprezentația teatrală?*

— *Cum nu!* — *ũ rēspunsē raportorul prētinește. — Du-te numai drept înainte și în curēnd vei auđi — horcăitul privitorilor.*

Știri teribile.

Trăim în veacul schimbărilor și al metamorfozărilor. Ađi tóte se schimbă: ómeniî, baniî, moda. Ma în vremea din urmă se schimbă chiar și telegramele! Dăm aici la vale dóuē telegrame chineze înainte și după metamorfozarea lor (prin ambasadoriî chinezi):

Matamorfozată: Prințul Tuan a adus asară ambasadei anglezee un strălucit conduct de țorte. 16000 de admiratori ai culturii europene priviau de pe balconele la mulțimea însuflețită a ambasadei. După această ovație prințiî chinejiî au oferit Europeanilor o cină mare.

Peking, 16 iunie. Prințul Tuan a încunjurat erî cu 16000 de boxerî ambasada angleză, unde s'au refugiat toî europeniî. «Draciî albi» nu mai au nimic de măncare.

Peking, 4 iulie. După ce «dracilor albi» li s'au sfîrșit și cele din urmă provianturî, prințul Tuan a ambasada atăcat erî cu 30,000 boxerî. Toî Europeaniî au fost măcelăriți. Clădirile au ars.

Metamorfozată: După ce a ajuns la cunoștința guvernului chinez că mai mulți Europeani s'au îmbolnăvit în urma cinei oferite de prințiî, l'a trimis pe prințul Tuan cu trei mandarinî să le facă scumpilor óspeți europeniî vēđuta. Prințul Tuan î-a aflat pe toî în deplină sănătate. Sară au fost jocuri artificiale.

Aflăm din mână sigură, că «Academia română» ș-a trimis un delegat la Abrud cu misia secretă de a aduna lacrămile ce le-a vērsat membrul eî, «cel mai sērac ziarist român» — cu prilejul adunării societății teatrale. În schimb, — dăm știrea asta cu reserva cuvenită — în schimb academia română vrea să aranjeze acestui membru distins și «ziarist sărac», *pe lângă cele trei salóne ce le are deja — încă un al patrălea salon sumptuos.* Culórea predominantă în acest salon are să fie: *albastru*, culórea sincerității. Salonul se va deschide la vremea sa prin o mare cină festivă.

Partea seriósă.

Onorată Redacțiune!

Maî de mulți ani sufer în grad mare de «Reumă» la ambele picîore, ca atare pentru recăștigarea sănătății, mele am făcut încercări la maî multe scăldîi din patrie, dar îndar mi-aû fost tôte încercările, reînsănătoșare radicală n'am obținut nici într'un loc!

Ăst an durerile cumplite de nouă s'or ivit în 24 maî a. c, tînându-mă legat de pat cînci săptămîni, în care interval am devenit în senzul strict al cuvîntului olog de ambele picîore; vîdînd că bóla din ȕi în ȕi devine tot maî acută, durerile ne maî suportabile, în conșelegere cu soția mea, am decis ca: ăstan să fac încercare la băile din Buda (sf. Lucaciu, szt. Lukáts-fürdő) despre carî mi-se spusese că sînt fórte bune și metodul de cură escelent! Ȑis și făcut!

În 5 iulie a. c. am plecat d'acasă unde zăcusēm cînci săptămîni în pat la locul destinațiunii! unde după o călătorie destul de lungă — rupește și sufletește total istorit, și prăpădit de dureri consumătoare am ajuns în pace! dar îngrijorat că: alegerea făcută nu mă va conduce la limanul dorit, ci voi păți-o ca într'alt loc, că: după finea curei mă voi rentorce cu punga sleită și cu «reuma» în óse! Aceste gânduri negre î-mî sguduiaû internul, când primadată trecui pragul institutului! Pus pe un scaun purtativ, în slavă dus fusei în odaie unde mă aflu și de prezinte!

După un interval de 1/2 óra, am fost radical cercetat de protomedicul institutului domnul Dr. Bossányi Béla, consilier regesc. Bine ȕice proverbul român, că: «după nor urmează senin»! Eû care aveam temere că pe viața întreagă am să remân olog, cât m'am bucurat, când după un interval de opt ȕile, durerile nesuportabile daû în retragere, iar după 14 ȕile, începuî în felul copiilor infanți, cu ajutorul alor două bastóne, a umbla prin odaie!

Că morbul meu acut, a dat în retragere într'un timp destul de scurt nu mă cuprinde mirarea făcînd o reprivire asupra metodului dela alte scăldîi și între metodul de cură de aici. Diferința este colosal de mare!

Din motivele sus înșirate îmi tîn de o datorință plăcuță a-mî esprima multămita și recunoștința mea față de onor. direcțiune a institutului precum și față de erudiul și neobositul protomedic d-l Dr. Bossányi Béla, carî factori principali comit tôte posibilitățile ca morboșii de sub mîna și paza lor să se rentorcă deplin reînsănătoșai la caminele lor, lăudând pe D-ȕeu pentru succesul obținut.

Cred și sum convins că prin comunicatul prezent fac un serviciu plăcut lui D-ȕeu și folositor pentru toți confrății români, carî pătimesc de afurisita de «reumă» ca eû. În consecință îi persuadez ca să-mî urmeze ezeemplul meu.

După aceste, vă rog D-le Redactor să primiți

espresiunea mulțumitei mele pentru bunătatea prestată față de mine, publicând comunicatul prezent de interes comun, obștesc.

Cu stimă și iubire frățească

Petru Călcîunar

advocat în Orșova, de prezinte óspe de cură în băile dela st. Lucaciu, (Szt. Lukács-fürdő — Budapest.)

Posta Redacției.

Avis. *Aducem la cunoștința celor interesați că tôte clișeurile ilustrațiilor, tablourilor și caricaturilor apărute în revista noastră se pot cumpăra cu prețuri fórte avantajoșe. La cumpărări maî mari rabat. A se adresa la: Administrația »Vulturului«.*

Lipsind redacția maî multe ȕile din Orade numărul 15 n'a putut apare la timpul seû. Numărul de față cuprinde în sine n-rii 15 și 16. Perderea vom suplîni-o rînd pe rînd începînd cu acest număr, care apare în mărime de 16 pagini. Numărul proxim apare în mărime dublă la 15 Septemvrie.

Han. Nero Șt. (București.) Scrisórea am primit-o și-ți mulțumim de interesare. În forma trimisă însă n'am putut-o publica fiind-că te-a prevenit «Tribuna Poporului». Poetul de sub întrebare ai drept pare a deveni un mare reformator al limbii române. El «astringe stropi», «îplete spice» și «cântă cu sunete svencioșe.» În «stihuri» î-l poți vedea «proptit de o țaranca trunchiósă» privind cum «plutește aerul». «Cu un deget apăsasat pe buze» «visează lung» cu «gânduri lungi», apoi inspirat de «mirezme grele» îi vine să cânte «doine tari» și «cântece traînice». Știi cum a scris odată «Vatra»

Pe deal pe la Spiridon
Trece-un car umplut cu scórță
De mi-ai fost cu creșmînt
Ce mă porți pe la Băcău?
C'o sărit baba 'n grădină,
Ș-oî mânca zăpadă cóptă
Să-mî maî treacă de urit.

Pe sară avem să golim în sănătatea d-tale un «țap». Salutare.

Anonimul (C.) Am primit manuscrisul pamflet și l'am întrebuițat în modul cel maî firesc.

Din C. Acceptat cu plăcere pe seama molohului nostru veșnic flămînd — coșul de hărtie.

Diderot. În urmă! O leacă am maî schimbat ici colo, de altmînteni însă o publicăm întreagă. O să maî spicuim și din celealalte ceva, Au însă un cusur: sînt prea lungi. Maî scurte fac maî mult haz. Satira nu-î vorbă e bună, dar o cunóștem deja de unde-va. Petrecere bună și salutare.

N. (S.) Ai drept! «Foiletonul e nemurirea unei zi» — și «calul cel maî nobil dintre animale»! Nu-î d'ajuns să citezi, ci trebuie să citezi totodată și logic, în legătură. — La A. ai fost?

Peste câte-va ȕile va avea loc a cînci trageră la loteria de clasă, cu căștiguri tot maî multe și maî

marî. Şanzele de câştig se măresc mereu şi aşa nime n'ar trebui să întrelase să-şi înoiască la vreme lozul. A se adresa la *Kiss Dávid în Oradea Mare (Nagy-várad.)* Aici s'a vândut lozul n-rul 4490 care la tragerea trecută a dobândit 20.000 de coróne.

Br. Pagubă că ai uitat isvorul din care ai scos această frază frumoasă: «La ţarmurul riului şede o fată şi mulgea o vacă, în apă însă se vedea *întors*». Ai, ai! — Salutare.

Lucci. Esagerări, nimic alta decât esagerări, Ştii, cum e esagerare şi fraza: «cerul împodobit cu miş şi

miş de stele», când în adevăr un om cu ochi ageri abia póte vedea 2500 de stele. Nu ne dăm seamă de ce va să dăcă numerii! Ştii că dacă te-ai întreba în câtă vreme ai fi în stare să numeri un miliard de coróne — mi-ai răspunde că în o lună, sau póte într'un an şi nici n'ai crede, că numărând la 10 cíasuri — ai avea lipsă de aprópe 20 ani ca să-le numeri până la sfîrşit. Nu cređi? Aşa că într'o secundă nu vei numera mai mult de 4? Prin urmare într'o mişută 240 şi într'un cías 14,400, într'o 10 cíasuri (= 10 cíasuri) 144,000 şi abia în dece zile ai ajunge la un milion şi jumătate. — Ei, ce mai dăci? Complimente multe.

..... COMPACTORIE DE CĂRŢI.....

LÉVAI MÁRTON

Oradea-Mare

Strada Principala.

Ezecută tot felul de legături: în pânză, piele, os. Prima compactorie în Oradea-Mare cu privire la legăturile de lux.

ELEGANT, DURABIL,

PROMPT SI ÎEFTIN.

Ezecută afară de legătura de cărţi ori ce lucrări aparţinătoare acestei branşe.

A se adresa direct sau prin Administraţia noastră.

„VICTORIA“

INSTITUT DE CREDIT ŞI ECONOMII, SOCIETATE PE ACŢII.

Sediul: Arad, casa proprie, calea Archiducele Iosif nr. 2

Intemeiată la 1887,

Capital de acţii: **fl. 300.000** Fond de rezervă **fl. 100000**

Depuneri **fl. 1.000.000.** Circulaţia anuală **fl. 15.000.000.**

Primeşte depuneri spre fructificare, după care solveşte 5% interese fără privire la termenul de abdicere.

Darea de venit după interese încă o solveşte institutul separat.

După starea casei, depuneri până la **fl. 1000** se restituiesc îndată la prezentarea libelului fără abdicere.

Depuneri se pot face şi prin poştă şi se efectuesc momentan după sosirea comandai

Direcţiunea institutului.

Ministerul Lucrărilor Publice din România.

D i v i s i u n e a I.

Se aduce la cunoştinţa generală că acest Minister a pus în vânzare la librăriile *Socecu, Alcalay* şi *Müller (Bucureşti)* următoarele publicaţiuni cu preţurile indicate în dreptul fie căreia:

Espunerea situaţi Ministerului ei Lucrărilor publice la finele anului 1897. Dóuă volume à lei	18.75
Les routes en Romanie 1 volum, lei	2.50
Harta murală a drumurilor ţării, 4 foi	12.50
Harta drumurilor, împărţită pe judeţe	0.50

ŞEFUL DIVISIEI.

➔ PENTRU CĂLĂTORII LA BUCUREȘTI. ➔

Grand Hotel Metropole,

cel mai elegant, cel mai curat și cel mai ieftin hotel.

Situat în cel mai frumos loc, vis-à-vis de palatul regal.

Odăi foarte curate (aproximativ 200 la număr) și de tot ieftine (de la 3 franci = 1 fl. 50 cr. în sus), serviciu prompt și cinstit, *culină pe cât de ieftină pe atât de boierească.*

E de observat, că directorul Hotelului, d-nul **Corneliu Daniilescu** e frate de al nostru, român transilvănean, model de om corect și cinstit, cu unica năzuință că pasagerii (oșpeții) să fie pe deplin satisfăcuți.

Recomandăm din inimă tuturor aceluia, cari călătoresc în frumoasa capitală a României, să descalece numai la acest Hotel și convinși suntem, că vor fi întru toate preste așteptare satisfăcuți.

Banca A. GAEDICKE, BUDAPESTA (IV., Kossuth Lajos-utca 17.)

Consemnarea tuturor celor 50000 câștiguri

Cel mai mare câștig în cel mai favorabil caz

1,000.000 coróne.

		Coróne
î n b a n i g a t a.	1 Premiū cu	600000
	1 câștig à	400000
	1 » »	200000
	2 » »	100000
	1 » »	90000
	1 » »	80000
	1 » »	70000
	2 » »	60000
	1 » »	40000
	5 » »	30000
	1 » »	25000
	7 » »	20000
	3 » »	15000
	31 » »	10000
	67 » »	5000
	3 » »	3000
	432 » »	2000
	763 » »	1000
1238 » »	500	
90 » »	300	
31700 » »	200	
3900 » »	170	
4900 » »	130	
50 » »	100	
3900 » »	80	
2900 » »	40	
50.000	13,160.000	

SĂ AJUTĂM NOROCULUI!

Deja mulți s'au fericit

prin cumpărarea unui los dela noi!

Loteria cea mai bogată în sance este *loteria de classă* privilegiată reg. ung., care va începe în curând iarăși. Din

100.000 losuri vor fi trase 50.000

câștiguri, așadară jumătate sunt câștiguri, din toate losurile, precum se vede și din lista de câștiguri alăturată, nici o loterie din altă țară nu are în raport cu aceasta așa câștiguri considerabile.

Cel mai mare câștig în cazul cel mai norocos este

➔ **Un milion coróne.** ➔

Cu totul vin treisprezece milioane 160.000 coróne la tragere. Totă întreprinderea stă sub supravegherea statului.

Contribuția pentru losurile originale pentru clasa a cincă conform planului este:

pentru o optime	($\frac{1}{8}$)	fl. 2.— sau C. 4.—
» un pătrar	($\frac{1}{4}$)	» 4.— » » 8.—
» o jumătate	($\frac{1}{2}$)	» 8.— » » 16.—
» un întreg	($\frac{1}{1}$)	» 16.— » » 32.—

și se trimit cu rambursă sau trimițându-se prețul lor anticipativ. Planuri oficióse gratuit. Comande pentru losuri originale rugăm a trimite direct până în

➔ **20 august a. c.** ➔

La banca **A. GAEDICKE, BUDAPESTA** (IV., Kossuth Lajos-u. 17.)

Cele mai multe și cele mai mari câștiguri am solvit noi prea stimaților nostri clienți și anume în timp scurt preste 6 milioane coróne.